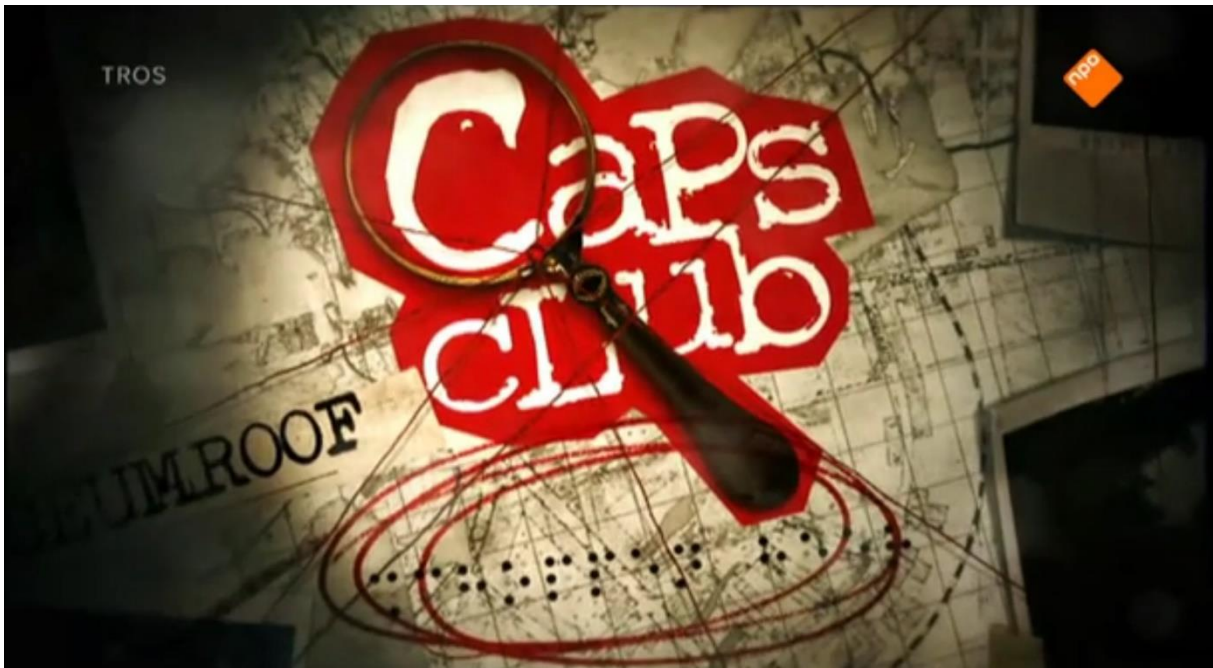

Een CAPabele kinderserie

Een bachelor scriptie over de representatie van lichamelijk gehandicapten in de kinderserie CAPS CLUB

Sanne Goudswaard	4062493
BA-Eindwerkstuk	CIW
2015 - 2016	Blok 2
Docent:	Pauline van Romondt Vis
Inleverdatum:	22-01-'16
Aantal woorden:	7017

Abstract

Deze bachelor scriptie kijkt naar de representatie van lichamelijk gehandicapten in de kinderserie CAPS CLUB. Lichamelijk gehandicapten komen weinig voor op televisie en als ze worden getoond dan wordt er vaak gebruik gemaakt van negatieve stereotypen. Het doel van dit onderzoek is om te analyseren of lichamelijk gehandicapten positief of negatief gerepresenteerd worden in CAPS CLUB en of er gebruik wordt gemaakt van stereotypen.

In dit onderzoek is een discoursanalyse uitgevoerd, waarbij er gekeken is naar de eerste, de tweede, de vijfde en de achtste aflevering van het eerste seizoen van CAPS CLUB. Er is gekeken naar de drie lichamelijk gehandicapte personages; de manier waarop zij worden aangesproken; stereotypen van lichamelijk gehandicapten; en naar de invloed van lichamelijk gehandicapten op de verhaallijn.

Uit de analyse blijkt dat de lichamelijk gehandicapten een belangrijke rol spelen in CAPS CLUB. Alle drie de personages staan in het middelpunt, maar hun handicap niet. Daarnaast worden maar twee van de lichamelijk gehandicapten negatief aangesproken met hun handicap. Op andere momenten wordt de handicap niet genoemd, terwijl dat wel verwacht wordt. Op deze momenten wordt er aangegeven dat de lichamelijk handicaps de personages niet anders maken dan andere mensen. Verder maakt de serie gebruik van counterstereotypering en de boze wreker. Ook de verhaallijn wordt door de lichamelijke handicaps beïnvloed. Het mysterie van het verhaal heeft te maken met slecht kunnen zien; er wordt gebruik gemaakt van braille; en er gebeuren dingen in de serie, die zonder de handicaps niet kunnen gebeuren.

Uit het onderzoek blijkt dus dat lichamelijk gehandicapten in CAPS CLUB positief gerepresenteerd worden. Ze hebben een belangrijke rol in de serie, de kinderen worden niet gepest met hun handicap, ze laten zich niet tegenhouden door hun handicap en soms wordt er zelfs vergeten dat ze een handicap hebben.

Kernwoorden: *representatie, discours, lichamelijke handicap, stereotypen*

Inhoudsopgave

1. Inleiding.....	4
2. Theoretisch kader.....	6
2.1 Representatie	6
2.2 De Ander.....	7
2.3 Stereotypen.....	8
3. Methode.....	10
4. Analyse.....	12
4.1 Handicap benoemd	12
4.2 Handicap niet genoemd.....	14
4.3 Handicap wel en niet genoemd.....	15
5. Conclusie.....	20
6. Literatuurlijst	22
7. Bijlage 1 – Screenshots	24

1. Inleiding

Gehandicapten komen op televisie weinig voor. In Nederland is er bijvoorbeeld maar één televisiepresentatrice met een zichtbare lichamelijke handicap, Lucille Werner (Lucille Werner Foundation 23 november 2015). Ook zijn er weinig acteurs met een lichamelijke handicap. In televisieseries, zoals GOEDE TIJDEN SLECHTE TIJDEN, komen lichamelijke handicaps vaak voort uit een ongeluk; worden ze gespeeld door acteurs zonder een handicap; en wordt het personage 'beter'. Televisie wordt dan ook, volgens Müller, Klijn en Van Zoonen (2015), meestal beschuldigd van het bijdragen aan het negatieve imago van lichamelijk gehandicapten. Media worden bekritiseerd voor het uitsluiten van mensen met een lichamelijke handicap, waarmee ze suggereren dat het abnormaal is. Als er wel lichamelijke gehandicapten in de media getoond worden, worden de media beschuldigd van het gebruik van stereotypen en het versterken van vooroordelen en discriminatie. Volgens Müller, Klijn en Van Zoonen geeft deze kritiek ook aan dat media krachtige middelen zijn om positieve verandering te bewerkstelligen. Dit zou kunnen gebeuren als mensen met een lichamelijke handicap vaker, positiever en realistischer gerepresenteerd worden. Uit het onderzoek van An et al. (2014) over het televisieserie SWITCHED AT BIRTH, waarin dove mensen een belangrijke rol spelen, is gebleken dat het programma heeft gezorgd voor een positieve verandering in de houding tegenover doven. Dit geeft aan dat de media voor een positieve verandering tegenover lichamelijk gehandicapten kunnen zorgen. Ook in Nederland is er sinds 2013 een serie met lichamelijke gehandicapten, CAPS CLUB. CAPS CLUB is een avontuurlijke kinderserie met daarin meerdere acteurs met een lichamelijke handicap (Lucille Werner Foundation 23 november 2015). In dit onderzoek zal er gekeken worden hoe deze lichamelijk gehandicapten gerepresenteerd worden in het eerste seizoen van CAPS CLUB. Het is belangrijk om de representatie van lichamelijk gehandicapten te onderzoeken, omdat het weinig is onderzocht in vergelijking met andere minderheden, terwijl het een opkomend en steeds belangrijker gebied van wetenschappelijk onderzoek is (Grue 2011, 533). Dit onderzoek zal uitgevoerd worden aan de hand van de volgende onderzoeksvraag:

Hoe worden lichamelijk gehandicapten in de serie CAPS CLUB gerepresenteerd?

Deze onderzoeksvraag zal beantwoord worden aan de hand van vier deelvragen:

1. *Wat voor soort personages hebben een lichamelijke handicap in CAPS CLUB?*
2. *Hoe wordt er over lichamelijk gehandicapten gesproken in CAPS CLUB?*
3. *Welke stereotypen van lichamelijk gehandicapten zitten er in CAPS CLUB?*
4. *Op welke wijze spelen lichamelijke handicaps een rol in de verhaallijn van CAPS CLUB?*

Om de onderzoeksvragen te beantwoorden zal er eerst in het theoretisch kader gekeken worden naar wat representatie, de Ander en stereotypen inhouden. Vervolgens wordt in de methode besproken dat er een discoursanalyse uitgevoerd gaat worden, waarbij er gekeken wordt naar de eerste, de tweede, de vijfde en de achtste aflevering van het eerste seizoen van CAPS CLUB. Daarna komt de analyse en als laatste volgt er een conclusie, waarin de onderzoeksvragen beantwoord worden.

2. Theoretisch kader

Er is kritiek op de representatie van gehandicapten in de massamedia. Ten eerste zijn lichamelijke gehandicapten ondervertegenwoordigd in de media. Ten tweede worden lichamelijke gehandicapten, als ze worden vertegenwoordigd, vaak negatief gerepresenteerd en met behulp van stereotypen (Müller, Klijn en Van Zoonen 2015, 28.2). Omdat er problemen zijn met de representatie van gehandicapten, zal er in dit theoretisch kader eerst gekeken worden naar wat representatie is aan de hand van de concepten tekens, denotatie, connotatie en discours. Vervolgens zal er uitgelegd worden wat de Ander is. Als laatste zal er gekeken worden naar wat stereotypen, boze wreker, counterstereotypering en *supercrip* zijn en welke stereotypen over lichamelijke gehandicapten er zijn.

2.1 Representatie

Representatie is een essentieel deel van het produceren en uitwisselen van betekenis binnen een cultuur (Hall 2013, 1). Representatie bestaat uit twee systemen. In het eerste systeem worden er concepten en beelden gevormd in het hoofd. Met behulp van deze mentale concepten kan de wereld geïnterpreteerd worden (3). Als mensen deze mentale concepten delen is het makkelijker om elkaar te begrijpen. Om deze mentale concepten met iemand te delen, moeten ze vertaald worden in een gemeenschappelijke taal, het tweede systeem (4). Als iemand over een blinde man spreekt en beide personen weten wat blind is, maar de een spreekt geen Nederlands, dan kan het verhaal niet goed overgebracht worden. Niet alleen de spreektaal moet hetzelfde zijn, maar ook de beeldtaal. Als er bijvoorbeeld in een televisieprogramma een blinde man te zien is, maar de blinde man wordt niet herkend, dan komt het verhaal niet goed over. Met taal worden dan ook zowel geschreven woorden en gesproken geluiden, als visuele beelden bedoeld. Deze woorden, geluiden en beelden, die betekenis dragen, worden ook wel tekens genoemd (4).

De Saussure maakt binnen een teken onderscheid tussen de betekenaar en het betekende. De betekenaar is de vorm, bijvoorbeeld het woord of een afbeelding van een rolstoel. Het betekende is het idee of concept in het hoofd, waarmee de vorm wordt geassocieerd, bijvoorbeeld de rolstoel zelf (Culler 1976, 19). Niet alleen woorden en beelden kunnen functioneren als betekenaar bij het produceren van betekenis, maar ook objecten zelf. Een kledingstuk functioneert, bijvoorbeeld, niet alleen als bedekking van het lichaam, maar construeert ook een betekenis en draagt een boodschap. Zo kan een avondjurk bijvoorbeeld duiden op elegantie (Hall 2013, 22). Barthes maakt hier onderscheid tussen met de termen denotatie en connotatie. Denotatie is het beschrijvende niveau, waarbij de meeste mensen dezelfde betekenis zouden geven (23). In CAPS CLUB is de hoofdrolspeler bijvoorbeeld slechtziend. De meeste mensen zullen hier de betekenis

geven dat het moeilijk is voor de hoofdrolspeler om inzicht te hebben in de dingen om hem heen. Op connotatie niveau wordt er herkend dat hij slechtziend is, maar wordt het ook nog verbonden aan bredere culturele thema's, betekennissen of concepten (23). Zo kan zijn slechtziendheid ervoor zorgen dat hij als zielig en incapabel beschouwd wordt.

In tegenstelling tot Hall, De Saussure en Barthes keek Foucault niet naar taal als een systeem van representatie, maar naar discours als een systeem van representatie (Hall 2013, 29). Bij discours wordt er naar taal in een specifieke context gekeken, taal in gebruik (Gee 2014, 19). Er wordt gekeken naar de relatie tussen taal en context. Er wordt niet gekeken naar een enkele zin, maar naar het grote geheel. Bij televisieseries wordt er daarbij gekeken naar de aanwijzingen en signalen, die ervoor zorgen dat de serie op een bepaalde manier geïnterpreteerd wordt (20). In *CAPS CLUB* zegt de hoofdrolspeler bijvoorbeeld: "Ah, ik kan het niet zo goed zien." (Aflevering 5, 18:11). Zonder context kan er gedacht worden dat er iets voor hetgeen, dat hij wil zien, staat en kan het gezien worden als een serieuze opmerking. Als het in context wordt geplaatst blijkt dat een ander personage een nette outfit aan heeft en wordt er aan de hoofdrolspeler gevraagd wat hij ervan vindt. De hoofdrolspeler is slechtziend, maar kan de outfit zien en zegt voor de grap dat hij het niet kan zien.

2.2 De Ander

Lichamelijk gehandicapten worden anders behandeld dan mensen zonder handicap. Ze kunnen bijvoorbeeld niet altijd mee met het openbaarvervoer, waardoor ze in een rolstoelbusje erachteraan moeten. Zo krijgen gehandicapten het gevoel dat ze niet volwaardig mee kunnen doen in de maatschappij (De Hond en Van Dijk 2015). Ze worden uitgesloten als de "Ander". De Ander is een symbolische representatie van abnormaliteit of een potentiële bedreiging van het normale (Brown 2015, 290). Het creëren van de Ander is een proces, waarin een minder gewaardeerde "ander" in de maatschappij wordt geïdentificeerd, zodat er aan die groep de ervaringen en individualiteit kan worden toegeschreven, die de "normale" groep niet wil. Aan lichamelijk gehandicapten wordt bijvoorbeeld toegeschreven dat ze gebroken, beschadigd en disfunctioneel zijn (Watermeyer 2006, 33). De Ander is dus minder gewaardeerd en er wordt vaak negatief naar die groep gekeken.

2.3 Stereotypen

Als de Ander gerepresenteerd wordt is dit vaak beperkt en met behulp van stereotypen (Fürsich 2013, 116). Een stereotype wordt bijna altijd gezien als een scheldwoord. Dit komt doordat verschillende groepen vaak negatief worden gestereotypeerd in massamedia (Dyer 2002, 11). Toch kan het gezien worden als noodzakelijk. Stereotypen worden namelijk gebruikt om de dingen in de wereld te ordenen. Ook kan het gezien worden als een shortcut. Het is een eenvoudige en treffende vorm van representatie en het bevat tegelijkertijd heel wat complexe informatie (12). Stereotypen komen ook terug in fictie. In fictie zijn stereotypes een speciale subcategorie van een brede categorie van fictionele personages, het type. Het type is een personage, dat wordt geconstrueerd door een paar eigenschappen, die herkenbaar zijn voor dat sociale type (13). Doordat ze snel te herkennen zijn, is het voor een televisiemaker eenvoudig om ze te gebruiken in programma's, want er hoeft maar weinig aandacht aan besteed te worden. Het verschil tussen stereotypen en sociale types is de manier, waarop ze gebruikt kunnen worden (14). Sociale types kunnen in bijna elk plot gebruikt worden, terwijl stereotypen impliciet een verhaal met zich mee brengen (15).

In dit onderzoek zal er onderscheid gemaakt worden tussen vier vormen van stereotyperingen: negatieve stereotypering, "boze wreker", counterstereotypering en *supercrip*. De boze wreker is een specifieke vorm van een negatief stereotype van een gehandicapte. De boze wreker is de gehandicapte slechterik, die wraak wil om wat hem is aangedaan (Hartnett 2000, 21). Counterstereotypering is een manier om totale negatieve stereotypering te voorkomen. Bij counterstereotypering wordt een eerder gestereotypeerde minderheid genomen en wordt er een mediacontent gecreëerd, die deze minderheid op een positieve manier representeert (Fürsich 2013, 121). Echter, counterstereotypering loopt altijd het risico om indirect te refereren naar de negatieve beeldvorming, doordat het duidelijk het tegenovergestelde representeert (122). Lichamelijk gehandicapten worden bijvoorbeeld vaak als boos gezien en bij counterstereotypering zouden ze dan juist vrolijk gerepresenteerd worden. Een specifieke vorm van counterstereotypering is *supercrip*. Bij *supercrip* representaties worden lichamelijk gehandicapten verbeeld als helden, die de obstakels van hun handicap hebben overwonnen (Müller, Klijn en Van Zoonen 2015, 28.2). Een voorbeeld van *supercrip* is een blinde man, die weer kan zien. Ook dit is net als negatieve stereotypering niet gewenst, aldus Hartnett (2000), omdat het idee wordt gewekt dat het ultieme doel van een gehandicapte is om zijn handicap te overwinnen. Deze logica brengt de boodschap met zich mee dat gehandicapten nooit gelukkig kunnen zijn en dat ze moeten veranderen om geaccepteerd te worden. Gehandicapten moeten niet het idee hebben dat ze hun handicap moeten overwinnen, maar ze moeten hun handicap leren accepteren (22).

Nario-Redmond (2010) heeft onderzoek gedaan naar de stereotypen van mannelijke en vrouwelijke gehandicapten. Uit haar onderzoek blijkt dat de meest voorkomende thema's, die stereotyperend zijn voor mannelijke en vrouwelijke gehandicapten, afhankelijk, incompetent en asexueel zijn. Verder werden zowel mannelijke, als vrouwelijke gehandicapten, gezien als onaantrekkelijk, zwak, passief en heroïsch. Ook zaten er een paar verschillen tussen de categorieën. Mannelijke gehandicapten werden sneller gestereotypeerd als boos, minderwaardig en lui, terwijl vrouwen sneller gekarakteriseerd werden als kwetsbaar, sociaal uitgesloten en arm. De tien stereotypen van mannelijke gehandicapten zullen in dit onderzoek gebruikt worden als sensibiliserende concepten. Een sensibiliserend concept geeft de onderzoeker een richtlijn voor zijn onderzoek (Blumer 1954, 7). Alle concepten zullen dus als richtlijn gebruikt worden om de stereotypen uit CAPS CLUB te halen.

3. Methode

In dit onderzoek zal de avontuurlijke kinderserie CAPS CLUB geanalyseerd worden. Er is gekozen voor deze serie, omdat dit de enige Nederlandse kinderserie is met lichamelijk gehandicapten in de hoofdrol. Verder is deze serie onder andere gemaakt door de Lucille Werner Foundation, die als doel heeft om een krachtig en sterk imago neer te zetten voor gehandicapten (Lucille Werner Foundation 23 november 2015). Het is interessant om te zien in hoeverre dit beeld daadwerkelijk wordt neergezet.

De serie CAPS CLUB gaat over Tom (zie Bijlage 1, Screenshot 1), ook wel Cappie genoemd, die samen met zijn vader, die rechercheur is bij de plaatselijke politie, en moeder in het stadje Hughevliet woont. Cappie is slechtziend, maar zijn gehoor en reukvermogen zijn juist sterker ontwikkeld. Hij vindt met zijn goede vriendin Sam een boomhut en samen maken ze het hun geheime plek. In de boomhut vinden ze een vreemd apparaat en zes oude speelkaarten onder een geheim luik. Om erachter te komen wat het apparaat is en wat de speelkaarten betekenen, roepen ze de hulp in van uitvinder Siggy, die in een rolstoel zit (zie Bijlage 1, Screenshot 2), en goochelaar Ruben, die zijn zus Charlotte ook meeneemt naar de boomhut. Ze vormen samen een club, Caps Club. Ondertussen gebeuren er allerlei vreemde dingen in de stad, die worden veroorzaakt door de Schoppen Heer. Met zijn vijven gaan ze proberen om het mysterie van de Schoppen Heer op te lossen. Ze verdenken Laurens, de man uit het boshuis, die hen in de gaten hield. Echter, de Schoppen Heer is zijn tweelingbroer Lucius (zie Bijlage 1, Screenshot 3), die deed alsof hij dood was. Lucius is als kind blind geworden, nadat er een plank met een spijker erin op zijn hoofd viel en zijn ene oog doorboorde. In zijn andere oog ontstond een ontsteking en binnen twee weken was hij aan beide ogen blind. Hij is boos om wat hem is aangedaan en wil iedereen hetzelfde aandoen (NPO 25 november 2015).

Op dit moment zijn er twee seizoenen van beiden acht afleveringen van ongeveer 22 minuten (NPO 25 november 2015). De eerste, tweede, vijfde en achtste aflevering van het eerste seizoen zullen geanalyseerd worden. De eerste, vijfde en laatste aflevering zijn willekeurig gekozen. Er is vervolgens gekozen om ook naar de tweede aflevering te kijken, omdat er in deze aflevering een duidelijker beeld getoond wordt van Siggy, een van de lichamelijk gehandicapten.

In dit onderzoek zal er gekeken worden naar de manier waarop de lichamelijk gehandicapte personages, Cappie, Siggy en Lucius, gerepresenteerd worden in de CAPS CLUB. Er zal gebruik gemaakt worden van een discoursanalyse. Dit houdt in dat er gekeken wordt naar de manier, waarop taal gebruikt wordt (Gee 2014, 19). Met taal worden geschreven woorden, gesproken geluiden en visuele beelden bedoeld (Hall 2013, 4). Als eerste zullen alle scènes beschreven worden en gesprekken zullen soms volledig uitgetypt worden, zodat het later eenvoudiger is om het terug te vinden. Vervolgens zal er eerst gekeken worden

naar de personages, die een lichamelijke handicap hebben. Volgens Grue (2015) is het interessant om te zien of de gehandicapten vooral actief of passief worden gerepresenteerd en onder welke omstandigheden. Zijn ze een held of een schurk? Zijn ze het middelpunt van het verhaal of staan ze erbuiten? Daarna wordt er geanalyseerd hoe er over lichamelijk gehandicapten gesproken wordt. Er zal gekeken worden naar negatieve woorden, die gezegd worden tegen en over de gehandicapten; de positieve woorden, die over en tegen ze gezegd worden; en naar opvallende momenten, waarop de handicap ter sprake had kunnen komen, maar niet ter sprake komt. Vervolgens zal er gekeken worden of de serie gebruik maakt van stereotypen. De tien mannelijke stereotypen van lichamelijk gehandicapten uit Nario-Redmond (2010) zullen daarbij als rode draad gebruikt worden. Aan de hand van deze analyse zal er getoond worden of er sprake is van negatieve stereotypen, boze wreker, counterstereotypering en/of *supercrip*. Als laatste zal er geanalyseerd worden op welke wijze lichamelijke handicaps een rol spelen in de verhaallijn. De uitgebreide analyses van de afleveringen zullen bekeken worden en de punten, die met lichamelijke handicaps te maken hebben, zullen opgeschreven worden en verder geanalyseerd worden.

4. Analyse

Ten eerste zullen de momenten, waarop de handicaps expliciet genoemd worden of ter sprake komen, geanalyseerd worden. Daarna zal er gekeken worden naar de momenten, waarop de handicaps niet genoemd worden. Als laatste zullen de momenten geanalyseerd worden, waarop de handicaps door sommige personages wel expliciet genoemd worden en door anderen niet en waarop het onduidelijk is of het om de handicap gaat.

4.1 Handicap benoemd

Er zijn momenten in de serie dat er nadruk wordt gelegd op de handicaps. Dit gebeurt doordat de personages met een handicap de handicap zelf noemen of doordat het in het verhaal ter sprake komt.

Ten eerste wordt de handicap van Cappie benadrukt bij zijn introductie. In de eerste aflevering vertelt Cappie als voice-over: wie hij is; dat hij hier net is komen wonen; over zijn hond; wie zijn ouders zijn; dat hij vandaag zijn eerste schooldag op zijn nieuwe school heeft; en dat hij slechtziend is (00:39). Opvallend is dat hij pas aan het einde van zijn introductie zegt dat hij slechtziend is. Cappie zegt: "En o ja, ik mankeer iets. Ik zie niet zo goed." (01:36). Terwijl hij dit zegt, is hij al bezig met opstaan en wil hij naar school gaan. Het lijkt of hij zijn handicap bijna is vergeten en dat het voor hem normaal is. Hij is eraan gewend. Door de handicap op deze manier te introduceren wordt meteen duidelijk gemaakt dat het niet bijzonder is dat hij slechtziend is. Toch wordt de handicap wel genoemd. Er wordt ook meteen getoond wat Cappie kan zien, doordat het beeld wazig wordt (01:39) (zie Bijlage 1, Screenshot 4). Het is belangrijk om te weten dat Cappie een handicap heeft, omdat er dingen anders zullen gaan doordat Cappie deze handicap heeft. Dit wordt duidelijk gemaakt doordat Cappie een glas melk omgooit, nadat hij laat zien wat hij kan zien (01:40). Er wordt dus over de handicap verteld alsof het iets kleins is, maar door het noemen van de handicap en te tonen wat het voor invloed heeft, wordt er duidelijk gemaakt dat het een rol speelt in het verhaal.

Ten tweede komt de handicap naar voren doordat alle drie de personages hun handicap benoemen op een grappige wijze. In de eerste aflevering botst Cappie tegen Siggy op en zegt: "Sorry." Siggy antwoordt: "Geeft niks. Val toch niet om." Ze moeten beide lachen (12:02). Met dit antwoord gaat Siggy tegen het idee in dat het erger is om tegen iemand in een rolstoel aan te lopen dan tegen iemand zonder rolstoel. Als mensen tegen iemand in een rolstoel aanbotsen kunnen ze soms bang zijn om diegene pijn te doen. Siggy laat zien dat het minder erg is om tegen hem aan te knallen, omdat hij niet om kan vallen. Daarnaast laat Siggy, door zelf om de grap te lachen, zien dat hij heeft leren leven met zijn handicap.

Ook Cappie maakt een grap over zijn handicap. Als Charlotte aan hem vraagt wat hij van Sams nieuwe nette outfit vindt, zegt hij lachend: "Ah, ik kan het niet zo goed zien." (Aflevering 5, 18:11). Cappie gebruikt zijn handicap in zijn voordeel. Hij laat zien dat zijn slechthoortigheid in sommige situaties van pas kan komen. Cappie zegt het lachend, waardoor het duidelijk is dat dit niet serieus is. Hij kan net als Siggy leven met zijn handicap en er daardoor grappen over maken.

Verder wordt Lucius in aflevering acht bijna geslagen door Sam, maar hij pakt haar arm vast en zegt boos: "Zo blind ben ik nou ook weer niet." (15:50). Doordat Lucius het boos zegt, wordt duidelijk dat hij serieus is. Hij heeft het gevoel dat mensen denken dat hij incapabel is. Met deze tekst wil hij aangeven dat hij meer kan dan mensen denken. Door het boos te zeggen, geeft Lucius aan dat hij niet kan omgaan met zijn handicap.

Ten derde wordt de blindheid benadrukt doordat de serie regelmatig gebruik maakt van braille. De eerste aflevering begint met de titel van het seizoen, die in brailleletters getypt wordt (zie Bijlage 1, Screenshot 5). De brailleletters worden vervolgens gevormd tot letters. De brailleletters verschijnen een voor een en het getik van een typemachine is te horen (00:07). De brailleletters worden niet gebruikt voor blinden om de tekst te kunnen lezen, want braille kan niet gelezen worden door ernaar te kijken. Het moet gevoeld worden en dat kan niet als het op televisie te zien is. Het wordt dus om een andere reden gebruikt. Door te beginnen met brailleletters, is het eerste aandachtspunt van de serie blindheid. Het zal in dit seizoen dus om blindheid gaan. Dit wordt later in het verhaal duidelijk, doordat Lucius blind is en hij ervoor zorgt dat iedereen steeds minder kan zien. Ook het typen van de brailleletters heeft een rol in de serie. Cappie en Sam vinden in een geheim luik in de boomhut een vreemde machine (Aflevering 1, 18:43). De vreemde machine is een braillemachine, die de vader van Lucius voor Lucius gemaakt heeft, zodat Lucius weer kon lezen en schrijven (Aflevering 8, 05:47). De titel wordt met deze machine getypt. Het typen van de brailleletters en het daarna vervormen tot letters komt vaker voor in de serie, bijvoorbeeld bij alle data en de namen van de gestolen kunst tijdens de kunstroof (Aflevering 2, 14:00 en 15:23). Als de data getypt worden, is op de achtergrond vaak het landgoed, waar Lucius woont, te zien (zie Bijlage 1, Screenshot 6). Dit is samen met de brailleletters tijdens de kunstroof een subtiele hint dat de blindheid aan de Schoppen Heer gelinkt kan worden. Een duidelijkere hint dat de Schoppen Heer blind is, is dat hij op de plekken, waar de gestolen kunst hoort te staan, een wit papier laat liggen met brailleletters en een zwart oog. Het zwarte oog verwijst naar het zwart voor de ogen van de Schoppen Heer: hij ziet niets.

Verder komen de brailleletters en het typen naar voren in het introfilmpje. Bij het introfilmpje (Aflevering 1, 02:26) worden de naam van het personage en de naam van de acteur met een typemachine getypt. De typemachine is tijdens het typen te zien. De namen worden naast een foto van de acteur getypt, die met nietjes vast zit aan het papier en

waarop een kort filmpje te zien is van die persoon. Boven aan het papier zit met een paperclip een gescheurd papiertje vast met brailleletters erop (zie Bijlage 1, Screenshot 7). Dit papiertje zal al eerder getypt zijn met een andere machine, de braillemachine.

4.2 Handicap niet genoemd

Er zijn momenten in de serie dat het voor de hand ligt dat de handicaps worden genoemd, maar dat dat niet gebeurt.

Ten eerste wordt de handicap van Cappie niet genoemd als Sam aan haar moeder vertelt over Cappie. Sam heeft allerlei spullen bij zich. Dan komt Sams moeder de trap aflopen en ze vraagt aan Sam: "Wat ga jij doen?" Sam antwoordt: "Naar Cappie." Moeder reageert: "Wie?" Sam antwoordt: "Ik bedoel Tom. Een vriendje uit mijn klas." Moeder vraagt dan: "Met die spullen?" Sam antwoordt zuchtend: "We gaan een hut bouwen." Moeder roept uit: "Wanneer ga jij je eens gedragen als een meisje?" Sam antwoordt boos: "Dat ben ik toch!?" Moeder roept terug: "Doe dan meisjesdingen!" (Aflevering 1, 14:20). Als de moeder van Sam vraagt wie Cappie is, zegt ze alleen dat hij een vriendje uit haar klas is. Ze besteedt geen aandacht aan zijn handicap. Sam vindt het niet belangrijk om dat erbij te zeggen. Het onderwerp verandert vervolgens ook naar wat Sam met die spullen gaat doen. Vervolgens blijkt dat de Sams moeder vindt dat Sam zich niet als een meisje gedraagt. Door de handicap van Cappie niet te noemen, maar in te gaan op Sam, komt er naar voren dat Sam degene is, die anders is. Sam gedraagt zich volgens haar moeder niet als een meisje, doordat ze een boomhut gaat maken. Niemand is "normaal". Iedereen doet of heeft dingen, die niet voldoen aan de norm. Cappie ziet slecht, Sam gedraagt zich niet als een meisje, etc.

Ten tweede wordt de handicap van Siggy niet genoemd als Cappie als voice-over vertelt dat Siggy bij de club zit. Cappie zegt: "Sam en ik wilden weten wat de machine is. We breidden de club uit met een jongen uit een andere klas, Siggy, de uitvinder." (Aflevering 5, 00:34). Cappie doet dit rustig en in delen, waardoor er af en toe pauzes vallen. Er valt onder andere een pauze na "wat de machine is" en na "met een jongen". Doordat er een korte pauze valt na "met een jongen" wordt het idee gecreëerd dat hij "in een rolstoel" zal zeggen. Echter, Cappie zegt dat het een jongen is uit een andere klas. Het is niet belangrijk dat hij in een rolstoel zit, maar dat hij in een andere klas zit. Ondanks dat de handicap niet genoemd wordt, wordt er wel aandacht op de handicap gelegd. Maar vervolgens wordt het idee, dat de handicap hem bijzonder maakt, weerlegd door te zeggen dat hij uit een ander klas komt. Er had ook gezegd kunnen worden dat de club is uitgebreid met een jongen, Siggy. Echter, er is gekozen om te zeggen dat hij uit een andere klas komt. Dit zorgt ervoor dat het bijzonder is dat Siggy uit een andere klas komt. Wat Siggy anders maakt dan

bijvoorbeeld Sam is dat Siggy een jongen uit een andere klas is en niet een meisje uit de klas van Cappie.

Ten derde wordt de handicap van Siggy niet genoemd als zijn moeder zegt dat ze een normale jongenskamer wil. In aflevering 2 heeft Siggy zijn slaapkamer opgeblazen als hij zijn slotenkraker aan het uitproberen is. Zijn moeder wordt boos, omdat het een rotzooi is. Ze is het zat en schreeuwt: "Al jouw spullen gaan eruit! Ik wil een normale jongenskamer, niet zo'n uitvindershol!" (12:07). De moeder van Siggy geeft aan dat haar zoon geen normale kamer heeft. Dit komt niet door eventuele aanpassingen voor zijn rolstoel, maar doordat het een uitvinderhol is. Volgens Siggy's moeder is Siggy niet normaal, omdat hij een uitvinder is. Ook in dit geval wordt er bij het niet noemen van de handicap gewezen op andere dingen, die niet "normaal" zijn, waarmee wordt aangegeven dat niets "normaal" is.

4.3 Handicap wel en niet genoemd

In de serie zijn er momenten, waarop de handicap door sommige personages wel genoemd worden en door anderen niet. Ook zijn er momenten dat het niet duidelijk naar voren komt of het om de handicap gaat.

Ten eerste is er een verschil bij het pesten. Alle drie de personages met een handicap worden in de serie gepest. Echter, alleen Lucius wordt gepest om zijn handicap. Zijn broer Laurens vertelt aan Cappie dat Lucius vroeger constant gepest werd. De pestende jongens noemden hem "blindie", "piraatje" en "sukkel" en duwde hem tegelijkertijd lachend heen en weer. Dit is de reden dat Lucius boos werd op de wereld en iedereen die kon zien (Aflevering 8, 05:32). Met deze pesterij wordt aangegeven dat kinderen vroeger gepest werden met hun handicap en wat dat met iemand kan doen. Met dit beeld wordt aangegeven hoeveel pijn een paar woorden kunnen doen. Het geeft aan dat wat voor de een misschien onschuldige woorden zijn bij de ander woede te weeg kan brengen. Lucius werd door de pestende jongens niet geaccepteerd, waardoor hij ook zichzelf niet heeft geaccepteerd. Lucius is nog steeds boos om wat hem is aangedaan. Dat Lucius als enige vroeger gepest werd, geeft aan dat het pesten om een handicap iets uit het verleden is en dat het nu minder gebeurt. In aflevering acht vraagt Cappie aan Laurens: "Wat is er gebeurd? Waarom is hij zo boos?" (05:24). Cappie kan niet begrijpen dat iemand zo boos kan zijn, omdat hij blind is, want Cappie heeft zelf met zijn slechthoortigheid leren leven. Lucius heeft het pesten zijn leven laten verpesten. Cappie is vroeger mogelijk niet om zijn handicap gepest of heeft zich er niets van aangetrokken.

Echter, Cappie wordt wel gepest om zijn slimheid. Als Cappie na het goed hebben van een moeilijke som op het schoolplein staat, wordt er een appel naar zijn hoofd gegooid. Hij kan hem ontwijken. Vervolgens zegt de jongen, die de appel gooide: "Hé blindie, daar

had je geluk. En denk nou maar niet dat jij de slimste bent met je rekensommetje." De jongen duwt Cappie en dan zegt Cappie: "Hé, doe eens normaal, man!" De jongen reageert: "Je bent zelf niet normaal, blindie. Je ziet niet eens wie wij zijn." (Aflevering 1, 05:15). Doordat Cappie de appel ontwijkt (zie Bijlage 1, Screenshot 8), wordt voor het eerst duidelijk dat hij een goed gehoor heeft. Hij compenseert zijn slechte ogen met andere zintuigen, die beter ontwikkeld zijn. Later in de serie komt dit vaker terug. Cappie kan bijvoorbeeld gesprekken, die zijn vader aan de telefoon voert met de commissaris, afluisteren, waardoor hij meer te weten komt over de aanslagen (Aflevering 1, 09:03). Ook laat Cappie, door onder andere het ontwijken van de appel, zien dat hij niet over zich heen laat lopen. Er is meer nodig dan het gooien van een appel om hem klein te krijgen. Vervolgens begint de pestende jongen scheldwoorden te gebruiken. Ondanks dat Cappie gepest wordt om zijn slimheid, gebruikt de pestende jongen de handicap van Cappie om hem te pesten in plaats van bijvoorbeeld "nerd". Het is voor de pestende jongen makkelijker om Cappie te pakken op iets dat anders is aan hem dan op iets dat de pestende jongen zelf wil zijn. Hij zou jaloers kunnen zijn op Cappie, omdat Cappie de som goed had en daarmee een pen heeft gewonnen, maar de pestende jongen is niet jaloers op Cappies handicap. Cappie trekt zich er niets van aan. Hij houdt er niet zoals Lucius een trauma aan over.

Ook Siggy wordt door de pestende jongen op een negatieve manier aangesproken. Tijdens Siggy's spreekbeurt gaat er wat fout met zijn uitvinding en vliegt er jam uit de machine, die onder andere op de pestende jongen komt. Als de pestende jongen Siggy in de gang ziet met Cappie en Sam, komt hij naar hen toe en zegt tegen Siggy: "Ik krijg je nog wel, prutser." (Aflevering 2, 10:34). Opvallend is dat de pestende jongen nu niet uitscheldt met woorden, die te maken hebben met de handicap van Siggy. Hij noemt hem alleen "prutser". De pestende jongen maakt deze opmerking, omdat hij boos is dat hij onder de jam zit. Deze pesterij heeft niets met Siggy's handicap te maken of om wie hij is. Siggy trekt zich er net als Cappie niets van aan.

Ten tweede is er een verschil in hoe meester Frank met de handicap van Cappie omgaat en hoe kinderen met de handicaps omgaan. De kinderen benoemen de handicaps niet, terwijl meester Frank het lastig vindt om het te benoemen. Zo zegt meester Frank tijdens het voorstellen van Cappie aan de klas: "Kinderen, dit is Tom. Over wie ik jullie verteld heb en hij is nieuw in de klas. Ehm, nou Tom vanwege jouw gebrek. Eh, ik bedoel, vanwege jouw... jouw... jouw handicap, nou ehm, je weet wat ik bedoel. Ehm, heb ik hier vooraan deze plek voor jou naast Sam." (Aflevering 1, 03:40). Ook bij het oudergesprek van Cappie kan meester Frank de handicap van Cappie niet onder woorden brengen: "Ik moet zeggen dat hij het voortreffelijk doet, ja. Nieuw op school en dan met z'n eh, ja ehm, met z'n ehm..." De moeder van Cappie moet hem zelfs aanvullen: "Visuele beperking." (Aflevering 2, 16:01). Meester Frank heeft het gevoel dat hij rekening moet houden met de handicap

van Cappie. Hij is er constant mee bezig, waardoor hij over zijn woorden gaat struikelen. Hij is bang het verkeerde te zeggen. Terwijl de kinderen zich niet met de handicap van Cappie en Siggy bezighouden. In aflevering een zitten Cappie en Sam bijvoorbeeld op het balkon van de boomhut en het is donker. Dan zegt Sam: "Zoveel sterren. Kijk, de grote beer." Cappie maakt een C-vorm met zijn vingers, houdt het bij zijn oog en probeert de sterren te zien (zie Bijlage 1, Screenshot 9). Sam wijst naar boven en zegt stralend: "Daar. Het is een steelpannetje." Cappie kijkt verveeld haar kant op. Dan draait Sam haar hoofd om naar Cappie en zegt: "Je ziet het niet, hè?" Cappie schudt zijn hoofd en zegt: "Niet echt." Sam kijkt om hoog en zegt: "Heb je nog nooit de sterren gezien?" Cappie schudt zijn hoofd. Ze kijken allebei weer omhoog en Sam zegt: "Je mist niet zoveel hoor." (Aflevering 1, 17:13). Sam denkt er niet bij na dat Cappie de sterren misschien niet kan zien. Ze is niet bezig met Cappies handicap. Ze gaat hetzelfde om met Cappie als met andere kinderen. Nadat ze erachter komt dat Cappie het niet kan zien, maakt ze er ook geen drama van. Ze biedt bijvoorbeeld niet haar excuses aan. Ze doet alsof de sterren niet veel voorstellen. Dit kan ze ook gezegd hebben om Cappie gerust te stellen, maar het lijkt erop dat ze het meent. In dit fragment wordt weer duidelijk gemaakt dat Cappie niet goed kan zien en wat dat inhoudt. Direct nadat Sam heeft gezegd dat Cappie niet veel mist, draait Cappie zich met een ruk om. Sam vraagt: "Wat is er?" Cappie antwoordt: "Ik hoor iemand." Dan zegt Sam: "Ik hoor niks." Cappie reageert: "Sst. Jawel, ik hoor iemand ademen." (17:47). Doordat dit meteen volgt na het niet kunnen zien van de sterren wordt duidelijk gemaakt dat Cappie niet goed ziet, maar wel beter hoort. Dat Cappie beter hoort, wordt benadrukt doordat Sam zegt dat ze niks hoort. Mensen met een "normaal" gehoor kunnen het dus niet horen. Ook hoort Cappie iemands ademhaling. Een ademhaling is meestal van dichtbij al niet goed te horen, dus ver weg zeker niet.

Aan het eind van aflevering acht komt het niet kunnen zien van de sterren terug. De club heeft een verrassing voor Cappie. Ze hebben sterren gemaakt, die Cappie ook kan zien (23:51). Deze verrassing laat zien dat er voor alles een oplossing is. Een handicap is niet een beperking. Als het niet op de "normale" manier kan, moet er gezocht worden naar een manier waarop het kan. Dit komt ook terug bij Siggy. Sam biedt Siggy aan om de boomhut te gebruiken als laboratorium. Cappie zegt dan: "Ja, maar ik ..., ik wil niet lastig zijn, maar hoe kom jij erin?" Siggy antwoordt: "Ik heb een idee, maar jullie moeten me helpen." (Aflevering 2, 13:38). Siggy heeft een lift bedacht, waarmee hij met zijn rolstoel de boomhut in kan (Aflevering 2, 18:06) (zie Bijlage 1, Screenshot 2). Voor alle beperkingen, die een handicap met zich mee kan brengen, zijn er oplossingen.

Ten derde is het opvallend dat zowel de moeder van Cappie als de moeder van Siggy blij zijn te zien dat hun zonen een vriend hebben. Echter, het wordt niet duidelijk of dit met de handicap te maken heeft. Als Cappie na zijn eerste schooldag thuiskomt, vraagt zijn moeder meteen of hij al vrienden heeft gemaakt, maar dat heeft hij niet. Vervolgens gaat

de bel en staat Sam op de stoep, die vraagt naar Cappie. Moeder is blij dat er iemand voor Cappie is en blijft glimlachend achter Cappie staan. Cappie heeft Sams dagboek meegenomen naar huis en de moeder van Cappie pakt zijn tas voor hem, zodat hij het dagboek terug kan geven. Cappies moeder vraagt dan aan Sam hoe ze heet en herhaalt haar naam met een grote glimlach (Aflevering 1, 06:57). Dat de moeder van Cappie meteen vraagt of hij vrienden heeft gemaakt, geeft aan dat ze bang is dat hij geen vrienden zal vinden op zijn nieuwe school. Als vervolgens Sam op de stoep staat en naar Cappie vraagt, is ze blij dat hij toch een vriend heeft gemaakt. Ze blijft met een grote glimlach achter Cappie staan (zie Bijlage 1, Screenshot 10), wat laat zien dat ze blij is dat hij een vriend heeft gevonden en waarmee ze Sam wil laten weten dat ze een vriendelijke familie zijn. Dat zijn moeder graag wil dat Cappie een vriend heeft, wordt opnieuw duidelijk als Cappie later in de aflevering met de gereedschapskist van zijn vader de schuur uit komt. Zijn vader vraagt dan: "Wat ga jij nou doen?" Cappie antwoordt, terwijl moeder dichterbij komt: "Naar Sam." Vader vraagt: "Wie?" Cappie antwoordt: "Een meisje uit mijn klas." Vader vraagt dan verbaasd: "Met mijn gereedschapskist?" Dan roept moeder: "Sjoerd!" Vader vraagt: "Wat?" Moeder antwoordt: "Laat hem nu." Vader zegt: "Nee, nee joh, natuurlijk. Neem maar mee." (14:56). Moeder is blij dat Cappie een vriend heeft gevonden en wil niet dat vader dat belemmerd door de gereedschapskist af te pakken. Er wordt niet duidelijk of de moeder van Cappie bang is dat Cappie geen vrienden kan vinden, omdat hij een handicap heeft of omdat hij niet snel vrienden maakt. Het was tenslotte zijn eerste dag en dan hoopt elke moeder dat haar kind vrienden kan maken. Verder is ook de moeder van Siggy blij als Cappie en Sam op de stoep staan voor Siggy. Als Cappie en Sam hebben aangebeld doet de moeder van Siggy open en vraagt: "Hallo, wie zijn jullie?" Sam antwoordt: "We komen voor Siggy." Siggy's moeder kijkt ze ongelovig aan en vraagt: "Voor Siggy? Voor mijn Siggy?" Sam knikt. Siggy's moeder roept dan enthousiast: "Oeh, Wilfried!" Siggy's vader komt achter een muurtje omhoog met zijn handen in de lucht en zegt: "Ik heb niks gedaan, hoor." Siggy's moeder roept weer blij: "Wilfried! Kom! Ze komen voor Siggy!" (Aflevering 2, 11:43). Siggy's moeder is niet gewend dat er kinderen voor Siggy langskomen. Dit blijkt uit haar enthousiaste geroep en dat ze ook de vader van Siggy erbij roept. Siggy is altijd op zijn kamer bezig met uitvindingen en blijkbaar speelt hij niet met andere kinderen. Siggy's moeder is blij dat iemand hem uit de uitvindershol haalt. Ze wordt gek van alle uitvindingen van Siggy. Ook bij Siggy wordt het niet duidelijk of hij geen vrienden heeft door zijn handicap of doordat hij de hele dag aan het uitvinden is.

Ten vierde is het opvallend hoe Lucius geportretteerd wordt. Lucius wordt geportretteerd als een slechterik. Dit is ten eerste te zien aan zijn kleding (zie Bijlage 1, Screenshot 3). Lucius draagt altijd een donker pak met een zwart ooglapje voor het oog dat doorboord is. De donkere kleuren komen overeen met zijn donkere gedachten. Het zwarte ooglapje slaat

weer terug op het zwarte oog dat hij op briefjes achterlaat op de plekken van de gestolen kunst. Het zwarte ooglapje geeft hem daarnaast een gevaarlijkere uitstraling. Het is een accessoire, die piraten meestal dragen en piraten zijn ook vaak slecht. Verder woont Lucius op een groot landgoed (zie Bijlage 1, Screenshot 6). Slechteriken zijn vaker rijke mannen, die niet begrepen worden door de mensen om hen heen, bijvoorbeeld in films als SPIDERMAN. Daarnaast is Lucius boos op iedereen, die kan zien. Hij heeft medelijden met zichzelf, omdat hij niets kan zien. Hij wil ervoor zorgen dat iedereen minder ziet. Hij wil dit doen aan de hand van 6 aanslagen. Als eerste laat hij het schilderij Het Meisje met de Parel stelen; als tweede is er een grote kunstroof; als derde vallen alle bioscopen uit; als vierde vallen alle televisies uit; als vijfde valt overal het licht uit; en als laatste wil hij een virus verspreiden, zodat iedereen blind wordt. Maar hij wordt tegengehouden door Caps Club. Ook dit gebeurt vaak in films en series met slechteriken. Ze worden door de helden uit de film of serie gestopt en in dit geval is dat Caps Club.

5. Conclusie

Er is in dit onderzoek antwoord gegeven op de onderzoeksvraag: *Hoe worden lichamelijke gehandicapten in de serie CAPS CLUB gerepresenteerd?*

In het theoretisch kader is er eerst gekeken naar representatie aan de hand van de concepten tekens, denotatie, connotatie en discours. Vervolgens is de Ander uitgelegd en als laatste is er gekeken naar stereotypen, waarbij er onderscheid is gemaakt tussen negatieve stereotypering, de boze wreker, counterstereotypering en *supercrip*.

In de methode is besproken dat het onderzoek uitgevoerd is aan de hand van een discoursanalyse. Er is gekeken naar de personages, taalgebruik, stereotypen en de verhaallijn.

Samenvattend hebben de personages met een lichamelijke handicap een belangrijke rol in CAPS CLUB. Alle drie de personages staan in het middelpunt, maar de handicaps van Siggy en Cappie niet. Siggy's handicap wordt nooit genoemd en Cappie's handicap een enkele keer. De handicap van Lucius speelt wel op de voorgrond. Zijn handicap heeft hem boos gemaakt op wereld en hij wil zorgen dat iedereen net zo slechtziend wordt als hij. Hij is dan ook de slechterik in de serie. Cappie en Siggy zijn juist de helden. Zij proberen Lucius te stoppen. Het grote verschil tussen Cappie en Siggy en Lucius is dat Cappie en Siggy met hun handicap hebben leren leven en Lucius niet.

Daarnaast is het taalgebruik opvallend. Zowel Cappie, als Siggy en Lucius, benoemen hun handicap op een grappige wijze. Cappie en Siggy moeten beide lachen om wat ze zeggen, waarmee ze aangeven dat ze hebben leren leven met hun handicap, terwijl Lucius het boos zegt. Lucius heeft niet met zijn handicap leren leven.

Ook worden alle drie de gehandicapten negatief aangesproken. Bij Siggy heeft dit niets met zijn handicap te maken, maar wordt hij "prutser" genoemd, omdat zijn uitvinding is ontploft. Cappie wordt gepest, omdat hij slim is, maar er worden wel woorden gebruikt, die met zijn handicap te maken hebben, zoals "schele". Lucius is de enige die om zijn handicap wordt gepest en wordt "piraatje" en "blindie" genoemd en wordt daardoor boos op de wereld en iedereen die kan zien.

Verder is het opvallend dat meester Frank moeite heeft met het verwoorden van de handicap, terwijl het bij de kinderen niet ter sprake komt. Meester Frank heeft het gevoel dat hij rekening moet houden met de handicap van Cappie, terwijl Sam, bijvoorbeeld, er niet eens aan denkt dat hij een handicap heeft. Zij behandelt hem niet anders dan iemand zonder handicap.

Daarnaast worden de handicaps op sommige momenten niet genoemd, terwijl het op die momenten wel voor de hand ligt om de handicap te noemen. Op deze momenten wordt benadrukt dat de handicap de personages niet anders maakt, maar andere dingen,

zoals in een andere klas zitten. Ook wordt er op die momenten getoond dat iedereen anders is.

Verder worden de stereotypen nauwelijks bevestigd, maar worden ze eerder tegen gesproken. Wel klopt het stereotype boos bij Lucius. Hij is boos om wat hem is aangedaan. Er is sprake van de boze wreker. Ook is Lucius een stereotype slechterik door zijn kleding, gedrag en woonruimte.

In tegenstelling tot Lucius zijn Siggy en Cappie juist blij. Zij hebben leren leven met hun handicap en genieten van het leven. Ze laten zich niet tegenhouden door hun handicap. Het enige stereotype, dat zij bevestigen, is heroïsch. Zij zijn de helden van de serie en lossen het mysterie van de Schoppen Heer op. Verder zijn zij eerder het tegenovergestelde van de negatieve stereotypen uit het onderzoek van Nario-Redmond (2010). Er is dan ook sprake van counterstereotypering. De gehandicapten worden op een positieve manier gerepresenteerd. Echter, Siggy en Cappie hebben hun handicap niet overwonnen, maar er mee leren leven. Er is dus geen sprake van *supercrip*.

Ook op de verhaallijn hebben de lichamelijke handicaps een grote invloed. Er wordt regelmatig gebruik gemaakt van braille, wat de nadruk ligt op blindheid. Cappie en Lucius kunnen beter horen, waardoor er in de serie dingen gebeuren, die anders niet zouden kunnen. De aanslagen, die Lucius pleegt, zijn ook gericht op slecht kunnen zien.

Terugblikkend spreekt CAPS CLUB het idee dat gehandicapten gezien worden als de Ander tegen. Wat Siggy bijvoorbeeld anders maakt dan Sam is dat hij in een andere klas zit en niet dat hij in een rolstoel zit. Ook laat de serie zien dat iedereen anders is. Sam is, bijvoorbeeld, niet een "normaal" meisje, omdat ze geen meisjes dingen doet.

Verder laat CAPS CLUB zien wat Müller, Klijn en Van Zoonen (2015) willen zien: een goede vertegenwoordiging van lichamelijke gehandicapten, die op een positieve manier gerepresenteerd worden.

Samenvattend, de lichamelijke gehandicapten in CAPS CLUB worden positief gerepresenteerd. Ze hebben een belangrijke rol in de serie, de kinderen worden niet gepest met hun handicap, ze laten zich niet tegenhouden door hun handicap en soms wordt er zelfs vergeten dat ze een handicap hebben.

6. Literatuurlijst

An, Seon-Kyoung, Llewyn E. Paine, Jamie N. McNeil, Amy Rask, Jourdan T. Holder, and Duane Varan. "Prominent Messages in Television Drama Switched at Birth Promote Attitude Change toward Deafness." *Mass Communication and Society* 17, no. 2 (2014): 195-216. Accessed November 25, 2015. doi: 10.1080/15205436.2013.804934.

Blumer, Herbert. "What is Wrong with Social Theory?" *American Sociological Review* 19, no. 1 (1954): 3-10. Accessed January 18, 2016. <http://www.jstor.org/stable/2088165>.

Brown, Anthony L. "Examining the Other: The Other in Education." In *Encyclopedia of Education and Human Development*, edited by Stephen J. Farengaand Immanuel Ness, 289-292. New York: Routledge, 2015.

Caps Club. *De Boomhut*. Television series, 21:48. Published September 1, 2013. http://www.npo.nl/caps-club/01-09-2013/TROS_1342348.

Caps Club. *De Kunstroof*. Television series, 23:28. Published September 8, 2013. http://www.npo.nl/caps-club/08-09-2013/TROS_1342350.

Caps Club. *De Schoppen Heer*. Television series, 25:03. Published October 20, 2013. http://www.npo.nl/caps-club/20-10-2013/TROS_1342362.

Caps Club. *Het Plan*. Television series, 22:16. Published September 29, 2013. http://www.npo.nl/caps-club/29-09-2013/TROS_1342356.

"Caps Club." *Lucille Werner Foundation*. Accessed November 23, 2015. <http://www.lwfoundation.nl/index.php/nl/lwf-productions/caps-club>.

"Caps Club." *NPO*. Accessed November 25, 2015. http://www.npo.nl/caps-club/POMS_S_TROS_397953.

Culler, Jonathan. *Saussure*. Londen: Fontana, 1976. http://monoskop.org/images/1/14/Culler_Jonathan_Saussure.pdf.

Dyer, Richard. *The Matter of Images: Essays on Representations*. 2nd ed. London and New York: Routledge, 2002.

Fürsich, Elfriede. "Media and the Representation of the Other." *International Social Science Journal* 61, no. 199 (2010): 113-130. Accessed November 9, 2015. doi: 10.1111/j.1468-2451.2010.01751.x.

Gee, James P. *An Introduction to Discourse Analysis: Theory and Method*. London: Routledge, 2014.

Grue, Jan. *Disability and Discourse Analysis*. Farnham: Ashgate, 2015.

Grue, Jan. "Discourse Analysis and Disability: Some Topics and Issues." *Discourse & Society* 22, no. 5 (2011): 532-546. Accessed November 16, 2015. doi: 10.1177/0957926511405572.

Hall, Stuart. "The Work of Representation." In *Representation: Cultural Representation and Signifying Practices*, edited by Stuart Hall, Jessica Evans, and Sean Nixon, 1-47. London: Sage Publications, 2013.

Hartnett, Alison. "Escaping the 'Evil Avenger' and the 'Supercrip': Images of Disability in Popular Television." *Irish Communication Review* 8 (2000): 21-29. Accessed January 18, 2016. <http://arrow.dit.ie/cgi/viewcontent.cgi?article=1011&context=aaschmedart>.

Hond, Marc de, and Otwin van Dijk. "Behandel Mensen met een Beperking Niet Langer Apart." *Joop*, December 14, 2015. Accessed January 18, 2016. <http://www.joop.nl/opinies/behandel-mensen-met-een-beperking-niet-langer-apart>.

Müller, Floris, Marlies Klijn, and Liesbet van Zoonen. "Disability, Prejudice and Reality TV: Challenging Disablism through Media Representations." *Telecommunication Journal of Australie* 62, no. 2 (2012): 28.1-28.13. Accessed November 16, 2015. doi: 10.7790/tja.v62i2.296.

Nario-Redmond, Michelle R. "Cultural Stereotypes of Disabled and Non-Disabled Men and Women: Consensus for Global Category Representations and Diagnostic Domains." *British Journal of Social Psychology* 49 (2010): 471-488. Accessed November 17, 2015. doi: 10.1348/014466609X468411.

"Over de Lucille Werner Foundation." *Lucille Werner Foundation*. Accessed November 23, 2015. <http://www.lwfoundation.nl/index.php/nl/lucille-werner-foundation>.

Watermeyer, Brian. "Disability and Psychoanalysis." In *Disability and Social Change: A South African Agenda*, edited by Brian Watermeyer, Leslie Swartz, Theresa Lorenzo, Marguerite Schneider and Mark Priestley, 31-44. Cape Town: HSRC Press, 2006.

7. Bijlage 1 – Screenshots

Screenshot 1 (Aflevering 1, 09:39)

Screenshot 2 (Aflevering 2, 18:25)

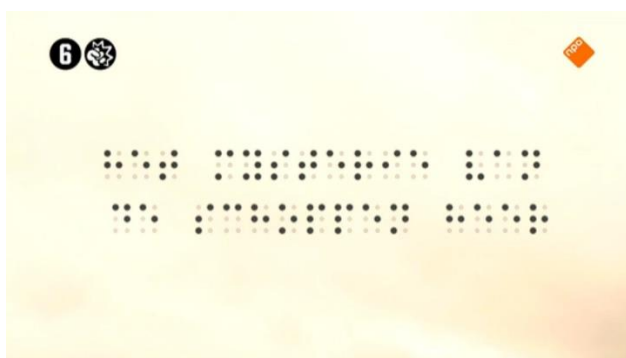
Screenshot 3 (Aflevering 8, 09:35)

Screenshot 4 (Aflevering 1, 01:39)

Screenshot 5 (Aflevering 1, 00:10)

Screenshot 6 (Aflevering 2, 14:01)

Screenshot 7 (Aflevering 1, 02:49)

Screenshot 8 (Aflevering 1, 05:28)

Screenshot 9 (Aflevering 1, 17:21)

Screenshot 10 (Aflevering 1, 07:44)

